

Opustil své tělo a setkal se s Ježíšem

Jan Boštík

11. srpna 1988 jsem se jel se svým kamarádem koupat v řece Orlici. Bylo mi 17 a rodiče mi ráno řekli, abych zajel do Hradce tatínkovi pro nějaké šrouby. Vykašlal jsem se na to, vzal motorku a jel s kamarádem pryč. Jeli jsme za jednou dívkou, se kterou jsme se předchozí večer seznámili v letním kině, a cestou jsme se chtěli vykoupat v řece, kam jsme běžně chodili. Kamarád skočil první a šel si lehnout na břeh, kde pravděpodobně usnul. Já se postavil na kraj břehu, asi tři metry nad řekou a chtěl skočit.

...Přišel okamžik, kdy jsem věděl, že mám poslední bublinu vzduchu a budu muset vdechnout vodu a umřít...

Najednou jsem v mysli ucítil neznámý „silný pocit“, že nemám skákat. Hned nato jsem pak zase ucítil neznámý „silný pocit“, abych naopak skočil... Oba pocity mi připadaly velmi zvláštní. Nerozuměl jsem tomu a nedbal na ně. Rozhodl jsem se skočit do vody tzv. „lomeňáka“. Skok jsem ale nezvládl, uklouzla mi noha a příliš jsem přepadl. Dopadl jsem nekontrolovaně na hladinu. Prudký náraz způsobil, že jsem si okamžitě rozdrtil čtvrtý, pátý a šestý krční obratel a porušil míchu. Ve vteřině jsem ochrnul a celé tělo bylo paralyzované bez možnosti jakéhokoli pohybu.

Najednou jsem ucítil, že jsem nehybně skrčený jakoby v pozici „kufru“. Zjistil jsem, že pomalu klesám ke dnu. Cítil jsem obrovský pud sebezáchovy. Tolik jsem chtěl pohnout rukama nebo nohama, abych mohl vyplavat nahoru a zachránit se. Vůbec to nešlo, byl jsem úplně celý ochrnutý, nehýbal jsem rukama, hlavou – vůbec ničím. Nad sebou jsem viděl kalně oblohu a tělo zvolna klesalo dolů.

Byl to hrozně silný pocit beznaděje. Přišel okamžik, kdy jsem věděl, že mám poslední bublinu vzduchu a budu muset vdechnout vodu a umřít. Otevřel jsem pusku, abych se nadechl. Když jsem to udělal, řekl jsem si, že je „konec“. Jak mé tělo ochrnul, tak mi ochrnul i dýchací svalstvo a „štěstí v neštěstí“ bylo to, že mi voda nevnikla do plic. Věděl jsem, že musím umřít. Báł jsem se. Nechtělo se mi umřít, protože jsem nevěděl, co bude následovat. Vůbec jsem nevěděl nic o smrti. Nevěděl jsem jak smrt probíhá. Nikdo se mnou o tom nikdy nemluvil a nebyl jsem „připraven“. Nevím jak mám slovy

popsat ten okamžik smrti. Očekával jsem, že smrt bude něco jako vypnutí světla vypínačem. Prostě „cvak“ a konec. Byla to vteřina, možná ještě méně a umřel jsem. Myslel jsem si, že už nebudu nic cítit a vědět o sobě. Stalo se ale něco úplně jiného. Moje duše opustila tělo. Nevěděl jsem, co se to děje, neutopil jsem se i když jsem byl pod vodou a bez vzduchu. Zjistil jsem, že jsem pořád „živý“ i když vlastně mrtvý a že nejsem ve vodě ale v nějakém neznámém prostoru. Podíval jsem se dolů, kde na dně řeky leželo moje mrtvé tělo. Při pohledu na tělo jsem věděl, že bylo moje a že jsem v něm „bydlel“. Ale nic jsem k němu necítil, neměl jsem potřebu ho zachraňovat a oživovat. Vůbec jsem nerozuměl tomu, co se to děje. Nerozuměl jsem tomu, proč nejsem mrtvý...

Najednou jsem začal klesat jakýmsi černým prostorem, tunelem, aniž bych to chtěl a ovládal. Cítil jsem se pořád jako úplně normální Honza Boštík. Normálně jsem myslel, uvažoval, měl pocity – cítil jsem celou svou identitu, pouze jsem neměl fyzické tělo. Po chvíli jsem se ocítil v obrovském růžovožlutém prostoru. Měl jsem dojem, že jsem tady už jednou byl a že tady jsem „doma“! Cítil jsem se tam krásně a spokojeně. Vzpomněl jsem si na rodiče, že mě budou hledat, ale nevadilo mi to, protože jsem chtěl tady zůstat. Bylo to velmi silné.

Byl jsem tam sám, nikoho jsem neviděl. Najednou přišel pocit, že tam někdo je! Otočil jsem se a tam bylo obrovské světlo ve tvaru lidské postavy. Musím dodat, že v té době jsem byl klasický nevěřící člověk, který zbožňoval motorky, metalovou hudbu a holky. Nikdy jsem NIC neslyšel o Bohu, křesťanství nebo o tom, kdo to byl a je Ježíš Kristus. Za socialismu se o takových věcech na školách vůbec nemluvalo. Dnes o tom mnoho mladých lidí ví a i když nejsou věřící, tak o Ježíši Kristu slyšeli. Otočil jsem se k tomu světlu a v tu chvíli jsem okamžitě VĚDĚL, že je to Ježíš Kristus! To byla záhada. Ještě před minutou jsem o něm neměl ani tušení. Najednou mě to světlo (Ježíš) vzal k sobě a já zažil něco neočekávaného, ale krásného. Vzal mě do své náruče, houpal mě a objímal jako malé dítě. Zjistil jsem, že se netopím ve vodě, ale v jeho nesmírné lásce a dobrotě. Takový pocit jsem nikdy předtím ani nikdy potom už nezažil.

Miloval jsem motorky a děvčata, dnes miluji svoji ženu, auta, jídlo a třeba sex, ale nic z toho se nepodobá ani trochu lásce, kterou mi tehdy v nebi ukázal Ježíš Kristus. Každý z nás zná tisíce slov, pojmů, pocitů, ale neznám slovo, kterým bych ten pocit jeho bezpodmínečné lásky vyjádřil. Ježíš za chvíli odešel a nechal mě tam samotného. Najednou se mi promítlo několik vesměs negativních okamžiků z mého života. Pak se Ježíš vrátil a cítil jsem jeho otázku: „Co chceš říci, čím chceš obhájit svůj život?“ a zase odešel. Tehdy jsem zažil nejhorší pocit za celý svůj život. Uvědomil jsem si, že nemám co říci. Zvláštní a pokořující, žádný skutek ani myšlenka nemohla dát odpověď na otázku zářivého světla Ježíše Krista. Cítil jsem se jako NIC, pokořený a má jediná odpověď bylo mlčení. Když tento tíživý pocit přešel, rozhodl jsem se, že tam zůstanu. Bylo mi tam neskutečně příjemně. Vydal jsem se směrem, kde se prostor jakoby rozděloval na dva. Najednou jsem ucítil, jak mi Ježíš říká: „Stůj, vrať se, ještě není tvůj čas“. Neuposlechl jsem a chtěl jsem jít dál. Ale Ježíš znovu a v plné autoritě svůj výrok zopakoval a nedalo se tomu odmítnout. Vzal mě zvláštní silou a najednou mě vrátil do mého těla. Tam mě za chvíli vytahoval kamarád z vody a já byl znovu ve svém těle. Cítil jsem bolest zlámané páteře a zklamání z toho, že jsem tam nemohl zůstat. Pak jsem zápasil o rekonstrukci svého života i těla. Velmi jsem toužil se vrátit do „nebe“. Proto jsem začal aktivně hledat „zlatou střední cestu“ mezi směsicí různých směrů a náboženství. Krátce jsem hledal v okultismu (spiritismus, záhady, východní filosofie, mystika apod). Ale nebyla tam ani logika věci ani ta krásná, nepodmíněná láska Ježíše Krista. Potom jsem se potkal s lidmi, kteří hlásali, že Bůh je kosmonaut a spoustu dalších podivných teorií jako byla třeba

reinkarnace. Nepotkal jsem žádného křesťana, který by mi ukázal cestu zpátky do nebe. Můj život už sice byl úplně jiný a hodnotnější, avšak chtěl jsem se znovu „potkat“ s tím světlem – Ježíšem Kristem. I přesto, že jsem věděl, že již existuje život po životě, že láska je důležitější, než cokoli hmotného, moje srdce to nezměnilo. Tíhl jsem k sobectví a špatným věcem. Cítil jsem, že potřebuji změnu. Něco opravdového, něco jiného, než jen přátele, peníze a ženy. Zanedlouho jsem na pozvání jedné dívky navštívil jedno setkání křesťanské mládeže. Zpívali tam, hráli hry, modlili se a měli v sobě i v očích něco víc oproti mě. Seznámil jsem se s jejich vedoucím, který v té době studoval matematiku a fyziku. Byl sympatický a vzdělaný. Svěřil jsme se mu jako vůbec prvnímu a vyprávěl jsem mu celý příběh o setkání v nebi. On mi řekl, že mnohé z toho, co jsem prožil, je popsáno v Bibli. To byl pozitivní šok. Řekl, že se nemohu vrátit do nebe jako při úrazu, ale že to jde jinak a budu moci znovu vidět toho Ježíše Krista. Vysvětlil mi, že se mám obrátit k Ježíši a v modlitbě ho poprosit, aby se mi dal poznat, přišel do mého každodenního života a změnil můj život k lepšímu. Byl jsem opatrný, vzal si od něho Bibli a doma začal číst Nový zákon. Četl jsem ta místa, o kterých se mnou mluvil. Během následujících dvou týdnů jsem si uvědomil, že to má logiku. Dočetl jsem se, že člověk se má rozhodnout mezi peklem a nebem. Nebe jsem už znal a chtěl jsem se tam vrátit. Psalo se tam, že existují dvě cesty – úzká a široká (nebe a peklo), o tom, že existuje věčný život a smrtí teprve věčnost začíná, psalo se tam, že Bůh všechny lidi miluje nepodmíněnou láskou... Viděl jsem jednu věc za druhou a pochopil jsem, že Ježíš, o kterém píše Bible, je ten samý, který se mi ukázal a tolik mě miloval. Po nesmělých modlitbách jsem začal cítit v srdci zvláštní přítomnost toho Ježíše Krista, kterého jsem poznal v prožitku klinické smrti. Každý den jsem s ním mluvil v modlitbách. Začal jsem mu říkat úplně vše. Od té doby jsem už nebyl nikdy sám a znovu jsem našel „nebe“. Stal jsem se křesťanem, nechal se pokřtít, začal číst Bibli a setkávat se s dalšími křesťany. Dodnes nechápu, proč jsem se dřív křesťanství vysmíval, když je to tak výborná věc... Nejdůležitější ale pro mě bylo, že při čtení Bible mi zapadal do mozaiky života můj prožitek. Poznal jsem rozcestí cest (vlevo a vpravo jako do nebe a do pekla), poznal jsem pojem věčnosti, poznal jsem bezpodmínečnou lásku Boha a jeho plán pro člověka, poznal jsem své hříchy a špatnosti. Uvěřil jsem tomu, že jenom Ježíš je jediná cesta pro člověka zpět k Bohu. Od té doby jsem opravdu šťastný, vím kam po smrti půjdu a nikdy bych už neměnil zpátky. Všechno jednou skončí, ale pak bude věčnost a vteřinu po smrti je pozdě na to, aby se člověk rozmyslel, kam půjde.
